

gaaet den ærede Ordfører lige som mig, at vi i dette Spørgsmaal om, hvorledes Pantretten i fast Ejendom skulde bevares, have vaklet noget frem og tilbage, og nogenlunde ligesom Sivene have ladet os paavirke af den Wind, som blæste sidst. Udvalgets ærede Formand (Rump) har været en ivrig Forløber for denne Endring, og ved stor Veltalenhed er det ofte lykkedes ham at bevæge baade den ærede Ordfører og mig til at følge ham i hans Betragtninger. Paa den anden Side har der blæst en stærk Wind fra den ærede Justitsminister i modsat Retning, og Resultatet af disse forskellige Pust er saa blevet, at den ærede Ordfører er gaaet til den ene Side, medens jeg er falden til den anden Side. Jeg gør dette saa meget hellere, som det er mig overmaade kært at følge den højtærede Justitsminister, naar han har Ret, og det finder jeg, at han har i dette Tilfælde. Der er for det første adskillige rent praktiske Betragtninger, som tale for at blive staaende ved den Regel, som Udfastet har, nemlig at Pantretten ogsaa i fast Ejendom ikke bortfalder ved Forældelse. Der er for det første den Betragtning, at alle jo ere enige om, at Pantret i fast Ejendom ikke bortfalder ved Præklusion. Naar der i Boer udstedes Proklama, har det ikke den Betydning, at Pantret i fast Ejendom bortfalder, og nu vil det dog være mindre heldigt, om man stiller Pantret i fast Ejendom anderledes i Tilfælde af Præklusion end i Tilfælde af Præskription eller Forældelse. Jeg tror, at de Betragtninger, som maa gøres, i begge Tilfælde ere aldeles tilsvarende, og at stille dem forskelligt vilde altsaa ikke være heldigt. — Dernæst er der en anden praktisk Betragtning, som den ærede Ordfører ikke berørte, men som jeg dog synes har en Del Betydning, og det er den, at naar man lader Pantret i fast Ejendom bortfalde som Følge af Forbrings Forældelse, saa maa man give samme Regel med Hensyn til Pant i Skib eller Skibspart. Det er ogsaa en Regel, som Fler-tallet har accepteret, og det vil altsaa, hvis Tinget vedtager Fler-tallets Forslag, have den Betydning, at en Pantret, der stiftes i et Skib eller en Skibspart i Henhold til Skibsregistreringsloven efter de meget nøjagtige Regler, som der ere givne, vil falde bort ved Forældelse, uagtet den bliver ved at staa i Skibsregistret. Hvis ærede Medlemmer huske Skibsregistreringsloven, og det nøjagtige og præcise System, som man der har indført, ville de vistnok komme til Erkendelse af, at det er særlig uheldigt, at der bringes Forvirring ind i Skibsregistreringen og i den Sikkerhed, man derved tror at kunne

opnaa, ved at lade et Institut som Forældelse komme og bore Huller i Skibsregistret, saaledes at det ikke bliver det paalidelige Pantregister, som det burde være. Men det gaar naturligvis ikke an at sige, at Pantretten i faste Ejendomme skal bortfalde, men Pantret i Skibe eller Skibsparter skal blive staaende; det har det ærede Fler-tal erkendt. For vort, Mindretallets Vedkommende, ere vi altsaa derved drevne til at sige, at vi maa holde paa, at naar Pantret i Skibe og Skibsparter ubetinget bør være uberørt af Forældelse, saa maa det samme ogsaa gælde Pantret i faste Ejendomme, saa meget mere som det dog ikke kan nægtes, at et Institut som Forældelse ogsaa bringer Forstyrrelse ind i det System, som man søger at fuldkommengøre mere og mere med Hensyn til Registreringen af faste Ejendomme i Henseende til Adkomst og i Henseende til Sikkerhedsrettigheder.

Hvad angaar Spørgsmaalet set principmæssigt, fra et rent juridisk teoretisk Standpunkt, erkende vi, at der lader sig sige om-trent lige meget til begge Sider, og ærede Medlemmer ville jo ogsaa se, hvorledes Forholdet staa. Alle ere enige om, at Underpant i Vossøre ikke bør blive staaende i Tilfælde af, at Forbringen forældes. Man erkender altsaa, at Forældelse kan have denne ødelæggende Indvirkning paa en Pantret. Paa den anden Side ere alle enige om, at Haandpant ikke bør ødelægges, ikke bør bortfalde ved Forbrings Forældelse. Der kan altsaa nævnes Eksempler paa Pantrettigheder, som man er enig om bør bortfalde, og der kan nævnes Eksempler paa Pantrettigheder, som man er enig om skulle bestaa. Nu har man dette mellemiggende Tilfælde: Pantret i faste Ejendomme, og der bliver saa Spørgsmaalet: Skal man med Hensyn hertil følge den Regel, som enhver vil have med Hensyn til kontraktmæssig Underpant i Vossøre, eller skal man følge den Regel, som alle ere enige om at fastholde med Hensyn til Haandpant i Vossøre. Og der tro vi, at der er meget, som taler for at lade Haandpantreglerne gælde med Hensyn til Underpant i faste Ejendomme. Jeg vil ikke, som den ærede Ordfører kom ind paa, tale i Almindelighed om Realkredit, for der kan naturligvis siges, at det er ikke nødvendigt for Realkredit, navnlig naar man gør Forældelsesfriiten saa lang som 20 Aar; men naar man nu vil lade sig bestemme af Hensynet til, om det er Reglerne for Haandpant, som bør afgive Analogien, eller det er Reglerne for Underpant i Vossøre, saa tror jeg, at ærede Medlemmer ville have en Følelse af, at en Under-